

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 10Csp/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121419183
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kopina
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2025:6121419183.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinom Kopinom v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739 proti žalovanému: A. A., nar. XX.XX.XXXX, B. C. XXX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Martina Fabianová, advokátka, so sídlom Hencovská 2043, Hencovce, o zaplatenie sumy 4.528,60 eur s príslušenstvom t a k t o

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vrátane trov odvolacieho konania Krajského súdu v Prešove prebiehajúceho pod sp. zn. 8CoCsp/21/2023. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podaným návrhom domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4.528,60 eur, s prísl. a na náhradu trov konania. Podanie návrhu odôvodnil tým, že dňa 12.10.2020 spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s., ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bol prevod pohľadávky voči žalovanému na žalobcu. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 05.06.2013 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5043153149, (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovaným úver vo výške 5.900,00 eur. V zmluve sa žalovaný zaviazal vrátiť ho v pravidelných 120-tich mesačných splátkach v sume 119,64 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 19,90 % po zľave, RPMN 22,14, pri celkovej sume úveru 13.863,85 eur. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa Zmluvy a tak postupca podaním ku dňu 2.3.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom žalovaného vyzval na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavuje sumu vo výške 7.470,28 eur, ktorá pozostáva z istiny v sume 4.670,00 eur, riadneho úroku v sume 2.458,83 eur, z úroku z omeškania v sume 332,85 eur a poplatkov vo výške 8,00 eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy si žalobca neuplatňuje. Žalovaný po postúpení pohľadávky ku dňu podania žaloby v sume 5 x 30 eur a to dňa 09.04.2021, 6.05.2021, 20.05.2021, 14.06.2021 a 28.06.2021.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo dňa 30.03.2023, č. k. 10Csp/38/2022-215 súd konanie v časti o zaplatenie 50 eur s prísl. zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. V zákonom stanovenej lehote podal voči predmetnému rozsudku odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu proti výrokom II. a III. tohto rozsudku z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca citoval bod 45. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a uviedol k tomu, že považuje za nevyhnutné v prvom rade poukázať na absolútnu zmatečnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Už v tomto bode odôvodnenia súd uvádza rôzne údaje, ktoré sú v rozpore so skutočnosťou, pričom nevyplývajú z tvrdení ani jednej zo strán, ani z predložených dôkazov. Na začiatok uvádza, že podľa tvrdení žalobcu malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pre nezaplatenie splátky splatnej v mesiaci 6/2022, pričom, ako je uvedené vyššie, to nevyplýva zo žiadnych tvrdení žalobcu. Žalobca vo svojich tvrdeniach uvádzal, že k zosplatneniu došlo pre nesplnenie splátky splatnej dňa 18.02.2020, čiže splátky, ktorá bezprostredne predchádzala zosplatneniu a vzhľadom na to, by došlo k uplynutiu premlčacej doby najskôr dňa 18.02.2023. Zároveň poukázal na to, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uvádza, že žaloba bola podaná dňa 02.07.2021, a teda po uplynutí premlčacej doby (s čím sa žalobca absolútne nestotožňuje), pričom súd opätovne uviedol iný dátum ako skutočný dátum podania žaloby v tomto konaní, keďže žaloba bola podaná až dňa 09.07.2021. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ku ktorému došlo, podľa tvrdení žalobcu podloženému relevantnými dokumentmi, podaním zo dňa 03.03.2020, no v odôvodnení súdneho rozhodnutia uvádza podanie zo dňa 04.05.2020. Pre úplnosť žalobca poukazuje na skutočnosť, že podaním zo dňa 04.05.2020 bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol upozornený v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách na možnosť postupcu postúpiť pohľadávku. Zároveň súd prvej inštancie opakovane tvrdí, že žalobca uvádzal ako splátku, pre ktorú mala byť vyhlásená mimoriadna splatnosť splátku splatnú v júni 2022, pričom žalobcovi nie je zrejmé odkiaľ súd čerpal pri uvedení týchto informácií vo svojom odôvodnení, keďže nevyplývajú z nijakého podkladu ani vyjadrenia v tomto konaní. Žalobca zároveň namietal nesprávne právne posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby. Citoval ust. § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka (OZ). Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že k zosplatneniu celého dlhu došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 18.05.2018, ktorá ako prvá omeškaná splátka vyvolala zosplatnenie úveru. Uviedol, že s ohľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR premlčacia dobu nemožno odvíjať od splatnosti splátky úveru, ktorá zosplatnenie vyvolala, ale premlčacia doba začína plynúť až v deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá tri mesiace predchádza vyhláseniu mimoriadnej splatnosti (splátka splatná dňa 18.11.2019), teda v tomto prípade uplynuli uvedené tri mesiace dňa 18.02.2020 a premlčacia doba začala plynúť až deň nasledujúci (19.02.2020). Keďže bola žaloba podaná na súde 09.07.2021, je zrejmé, že bola podaná včas, nakoľko premlčacia doba by uplynula najskôr 19.02.2023 (a to aj bez aplikácie zákona o neplynutí lehôt v období pandémie COVID 19). Splátku splatnú dňa 18.05.2018 podľa názoru žalobcu nemožno považovať za splátku, ktorá vyvolala zosplatnenie dlhu, nakoľko táto predchádzala uplatneniu práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti o v ako 4 mesiace. S ohľadom na uvedené je splátkou, ktorá vyvolala zosplatnenie dlhu splátka splatná dňa 18.11.2019. S poukazom na vyššie uvedené vyjadril žalobca názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko žalobou uplatnený nárok nemožno považovať za premlčaný ani len v časti. Napadnuté rozhodnutie trpí podľa názoru žalobcu vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko právne posúdenie premlčania súdom prvej inštancie je v priamom rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR ohľadom totožnej právnej otázky (začiatku plynutia premlčacej doby v spotrebiteľských vzťahoch v prípade uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Žalobca taktiež vyjadril nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie o tom, že dohodnutý úrok vo výške 19,90 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi. Citoval § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a poukázal na to, že dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v júni 2016 predstavoval 29,34 % (2 x 14,67 %), čo prevyšuje dohodnutý úrok 19,90 %, pričom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok pri obdobnom úvere. Žalobca sa vyjadril taktiež k dojednanému poisteniu, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, avšak z odôvodnenia jeho rozhodnutia absolútne nevyplýva z akého dôvodu má byť dojednané poistenie neprijateľnou podmienkou a na súd prvej inštancie uviedol len svoj subjektívny názor, že účelom poistenia bolo navýšiť odmenu veriteľa. Žalobca ale poukázal na to, že dohodnuté poistenie bolo individuálne, pričom žalovaný nemal povinnosť uzavrieť toto poistenie a pokiaľ došlo k naplneniu dôvodov poistenia, mal sám žalovaný povinnosť ohlásiť poistnú udalosť, pretože právny predchodca žalobcu nemal možnosť skúmať dôvody, pre ktoré žalovaný prestal plniť svoje povinnosti.

Neplnením dohodnutých splátok došlo k zániku poistenia. K skúmaniu schopnosti splácať úver žalobca uviedol, že odborná starostlivosť pri posudzovaní žalovaného splácať úver bola zachovaná. Pričom pri posúdení bonity žalovaného boli do vzaté do úvahy všetky dostupné informácie. Výsledkom skúmania je jednoznačný záver o platobnej schopnosti žalovaného splácať daný úver. Žalobca opätovne poukázal na to, že spotrebiteľ v žiadosti deklaroval príjem 600,00 eur. Záväzky veriteľa boli overené dopytom do úverového registra a spolu predstavovali 59,00 eur. Žalovaný deklaroval jedného člena domácnosti a rodinný stav slobodný. Na základe týchto údajov žalobca od príjmu 600,00 eur odpočítal záväzky 59,00 eur a paušálnu sumu životného minima 198,09 eur, čo predstavuje rozdiel 342,91 eur, a teda disponibilný zostatok je vyšší ako splátka schvaľovaného úveru. Žalobca taktiež nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie týkajúceho sa nároku na náhradu trov konania, keďže súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a nezobral do úvahy zaplatenie sumy 50,00 eur žalovaným, pričom v tejto časti práve žalovaný zaviniel zastavenie konania, nakoľko túto sumu zaplatil po podaní žaloby. Na základe vyššie uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň vychádza jeho rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo podľa názoru žalobcu vyžaduje okamžitú revíziu zo strany odvolacieho súdu, nakoľko právne názory uvedené v napadnutom í sú arbitrárne, nepreskúmateľné a nemajú oporu v zákone. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná mu trovy konania v plnom rozsahu resp., aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že sa v celom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 10Csp/38/2022 zo dňa 30.03.2023 a s jeho jasným odôvodnením. Súd úplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, a preto navrhujeme, aby ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil. V celom rozsahu poukazujeme na naše písomné a ústne vyjadrenia prednesené v tomto konaní. Podľa Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok medzi Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobcom zo dňa 12.10.2020 bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní 952 dní (t. j. 2 roky a 222 dní), posledná splátka bola uhradená dňa 18.02.2018 (odo dňa 12.10.2020 odpočítame 2 roky a 222 dní = 03.03.2018; splátky boli splatné k 18.dňu mesiaca; teda posledná splátka bola uhradená 18.02.2018). Aplikujúc ustanovenie § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ a § 101 OZ, začiatok plynutia premlčacej doby sa začal 18.05.2018, premlčacia doba uplynula dňa 18.05.2021. Predmetná zmluva taktiež neobsahuje všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. a to odplatu podľa osobitných predpisov, ktorým je ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov v spojení s § 1 a 1a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Vo výške splátky je zahrnuté poistné vo výške 4,05 eur, ktoré nebolo zahrnuté do výpočtu RPMN, čistá splátka je 115,59 eur. V zmluve je nesprávne uvedená celková čiastka vo výške 13.863,85 eur v neprospech spotrebiteľa, reálne je to suma 14.356,80 eur (120 splátok x 119,64 eur výška splátky). Celková čiastka uvedená v zmluve je suma vypočítaná takto: 13.863,85 eur delené počet splátok 120 sa rovná 115,53 eur mesačne, čo je rozdiel medzi výškou splátky 119,64 eur a poistným 4,05 eur. Žalovaný má za to, že súd správne posúdil aj nesplnenie povinnosti žalobcu skúmať bonitu žalovaného. Na základe argumentácie žalobcu, ktorý prenechal zodpovednosť preukázania svojej bonity iba na žalovaného, by ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSU bolo obsoletné. Účelom tohto ustanovenia bola ochrana spotrebiteľa. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok predmetného ustanovenia, neuniesol svoje dôkazné bremeno, pretože nepredložil žiadne doklady preukazujúce príjem a výdavky žalovaného, minimálne nepredložil výpis z úverového registra, preukazujúci, či žalovaný má nejaké úvery a či ich pravidelne spláca. Z dopytu súdu zo Sociálnej poisťovne vyplýva, že žalovaný mal počas svojej pracovnej kariéry uzatvorené prevažne krátkodobé pracovné zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSU „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi informáciu len o výške svojich príjmov a výdavkov, ale od žalobcu ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej

schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobú chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Podľa vyjadrenia žalobcu zo dňa 07.04.2022 v zmysle prílohy – 6156161 Špecifikácia postúpenej pohľadávky, výpisov z účtu a úverového účtu žalovaný uhradil sumu 7.791,85 eur. Po postúpení pohľadávky žalovaný uhradil spolu 150,00 eur a 50,00 eur, spolu tak uhradil žalobcovi sumu 7.991,85 eur. Vzhľadom na to, že predmetný úver považujeme za bezúročný a bez poplatkov, je istina úveru uhradená a preplatená takmer o 2.091,85 eur. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby krajský súd zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu a priznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu súdu prvej inštancie, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Podľa odvolacieho súdu nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd prvej inštancie v bode 45. odôvodnenia svojho rozsudku konštatuje, že k zosplatneniu úveru malo dôjsť pre nezaplatenie splátky splatnej v mesiaci 6/2022, keď takúto skutočnosť nikto netvrdil a ani nevyplýva zo spisu. Žalobca poukázal na to, že k zosplatneniu úveru došlo pre nezaplatenie splátky splatnej k 18.02.2020 (až v odvolaní ako novotu uviedol, že sa jedná o splátku splatnú k 18.11.2019), pričom súd prvej inštancie v tomto bode odôvodnenia tvrdí že, nakoľko k zosplatneniu úveru malo dôjsť pre nezaplatenie splátky splatnej v mesiaci 6/2022, tak k premlčaniu by došlo až v mesiaci 6/2023. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že možnosť predčasného zosplatnenia úveru nie je povinnosťou veriteľa, ale je to jeho právo, ktoré je mu dané zákonom, pričom je výlučne na veriteľovi, či toto právo využije alebo nevyžije, a ak ho využije, kedy ho využije. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že k zosplatneniu úveru došlo pre nezaplatenie prvej nezaplatennej splátky nemá oporu v žiadnom právnom predpise, ale ani vo vykonanom dokazovaní. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 30.01.2020 vyzval žalovaného k zaplateniu sumy 2.490,69 eur s tým, že pokiaľ žalovaný túto sumu neuhradí v lehote 15 dní, je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že žalovaný si predmetnú zásielku neprevzal v odbernej lehote, čo ale znamená, že táto zásielka sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného potrebné konštatovať, že zákonná podmienka doručenia výzvy pred zosplatnením úveru bola splnená. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že podaním zo dňa 3.3.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že ku dňu 02.03.2020 vyhlásil splatnosť úveru. Toto oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 13.03.2020. Z týchto listín, s poukazom na zákonnú úpravu (§ 565 a § 53 ods. 9 OZ) vyplýva, že keďže došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 02.03.2020, tak pri splnení podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 OZ, teda omeškania so splátkou minimálne tri mesiace, je nepochybné, že k zosplatneniu úveru mohlo dôjsť najskôr pre nezaplatenie splátky splatnej k 18.11.2019. Vzhľadom na citovanú právnu úpravu nemôže obstať tvrdenie žalobcu o tom, že k zosplatneniu úveru došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 18.02.2020, nakoľko pre takýto prípad nie je splnená podmienka omeškania minimálne tri mesiace. S poukazom na vyššie uvedené preto nemôže obstať ani záver súdu prvej inštancie o premlčaní uplatneného nároku, nakoľko súd prvej inštancie nemal za preukázané, pre nezaplatenie ktorej zo splátok žalobca úver zosplatnil, pričom pokiaľ

mal súd prvej inštancie o tom pochybnosti, mal žalobcu vyzvať na doplnenie tohto skutkového tvrdenia (ďalšie skutkové tvrdenia) s poukazom na ust. § 150 ods. 2 CSP.

6. Súd prvej inštancie v bode 47. svojho odôvodnenia konštatoval, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prvom rade z dôvodu, že dohodnutý úrok 19,9 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko priemerná úroková sadzba pre obdobný typ úveru poskytovaná bankami bola v čase poskytnutia úveru vo výške 14,67 % ročne. Žalobca v tejto súvislosti odkázal na ust. § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., z ktorého vyplýva, že odplata nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej RPMN, čo v danom prípade nebolo splnené, avšak odvolací súd poukazuje na to, že predmetná zmluva nebola uzavretá v júni v roku 2016, ako to tvrdí žalobca v odvolaní, ale v júni v roku 2013, kedy ešte predmetné ustanovenie neplatilo. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd prvej inštancie v podstate iba konštatoval, že úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu jej porovnania s priemernými úrokovými sadzbami bánk pri obdobnom úvere, avšak nijako nezdôvodnil z akých konkrétnych dôvodov považuje túto sadzbu, ktorá je cca o 5 % vyššia než ním uvedený priemer, za rozpornú s dobrými mravmi. Navyše odvolací súd poukazuje na to, že rozpor s dobrými mravmi nezakladá právny záver, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

7. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že za neprijateľnú podmienku považuje dohodnuté poistenie. V tejto súvislosti konštatuje, že sa jedná len o formálnu dohodu, ktorej reálnym účelom nebolo kryť poisťné riziko pri neschopnosti žalovaného splácať úver, ale jeho reálnym účelom bolo len navýšiť odmenu za poskytnutý úver. Uvedené strohé konštatovanie však súd prvej inštancie nijako bližšie neodôvodnil s poukazom na časť II. úverovej zmluvy (súhlas s poistením úveru, bod 1. až 10. úverovej zmluvy). Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že sa stotožňuje s námietkou nesprávneho výpočtu RPMN. Jedná sa teda pravdepodobne o námietku žalovaného, ale okrem tejto jedinej k tomuto konštatovaniu nič neuviedol.

8. Za bezúročný a bezpoplatkový považoval súd prvej inštancie predmetný úver aj z dôvodu nedostatočného zisťovania úverovej bonity žalovaného s tým, že sa stotožnil so všetkými jeho námietkami. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že z obsahu spisu skutočne nevyplýva akým konkrétnym spôsobom právny predchodca žalobcu preveroval bonitu žalovaného. Bez náležitého preverenia vychádzal iba z konštatovania žalovaného, že jeho príjem je 600,00 eur mesačne (zo spisu nevyplýva akým konkrétnym spôsobom žalobca toto tvrdenie overil). Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že z vyjadrenia právnej zástupkyne žalovaného na pojednávaní dňa 30.03.2023 vyplýva, že v čase uzavretia úverovej zmluvy mal žalovaný dojednaný pracovný pomer iba na dobu určitú. Z obsahu spisu taktiež nie je zrejme akým konkrétnym spôsobom žalobca zisťoval a preveroval výdavky žalovaného. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že aj napriek tomu, že právna úprava týkajúca sa skúmania bonity spotrebiteľa nebola v čase uzavretia zmluvy ešte upravená v takom rozsahu, ako je to v súčasnosti, tak je úplne nepochybné, že základnou povinnosťou veriteľa z hľadiska preverenia bonity žalovaného bolo zistenie, ale samozrejme aj preverenie, príjmov a výdavkov žalovaného. Aj keď súd prvej inštancie relevantne nezrejmil z akých konkrétnych dôvodov žalobca hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 7 ods. 1 ZoSÚ, tak z jeho záveru je zrejme, že konanie žalobcu vyhodnotil ako hrubé porušenie, nakoľko konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu nevyplýva, aby žalovaný rozporoval žalobcom tvrdený príjem vo výške 600,00 eur, ale poukázal na to, že v čase uzavretia zmluvy mal mať uzavretý pracovný pomer iba na dobu určitú.

9. O tejto skutočnosti však súdu nepredložil dôkaz. Za týchto okolností odvolací súd, bez ďalšieho dokazovania, považuje záver súdu prvej inštancie o tom, že zo strany veriteľa došlo k hrubému porušeniu povinností vyplývajúcich z § 7 ods. 1 ZoSÚ za predčasný, pričom pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

10. V takomto prípade v čase postúpenia pohľadávky na základe zmluvy zo dňa 12.10.2020 predmetný úver ešte nebol v celom rozsahu splatný, keďže jeho konečná splatnosť bola dojednaná k 18.06.2023 a pokiaľ došlo k postúpeniu tzv. „živého“ úveru, je potrebné skúmať splnenie podmienok vyplývajúcich z § 17 ZoSÚ, resp. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a v tejto súvislosti aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Odvolací súd poukazuje taktiež na to, že pokiaľ by aj došlo k hrubému porušeniu povinností podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, na základe zásady od „väčšieho k menšiemu“ by veriteľ taktiež nebol oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

11. Odvolací súd má teda zato, že základný argument zamietnutia žaloby, ktorý prezentoval súd prvej inštancie, teda premlčanie uplatneného nároku, nie je správny sa odvolací súd taktiež nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie týkajúcimi sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, keďže takáto skutočnosť nezakladá zákonný dôvod pre záver, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Takýto záver súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, rovnako ako jeho konštatovanie o nesprávnom výpočte RPMN. Čo sa týka záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nedostatočného zisťovania úverovej bonity žalovaného, tak ani v tejto časti nie je rozsudok súdu prvej inštancie preskúmateľný, keďže súd vlastne iba konštatuje aké doklady mali byť, podľa jeho názoru, v konaní predložené, ale z jeho odôvodnenia vlastne nevyplýva akým spôsobom sa vysporiadal so skutkovými tvrdeniami a predloženými dôkazmi strán sporu týkajúcimi sa bonity žalovaného. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ by banka zistila dôsledne všetky skutočnosti, tak buď by žalovanému neposkytla úver alebo poskytla by mu nižší úver za „ľahších podmienok“, čo by skôr evokovalo záver, ktorý už odvolací súd prezentoval, teda, že v danom prípade sa nejednalo o hrubé porušenie povinnosti veriteľa, ale nekonanie s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením svojich záverov, ako aj zmätočnými skutkovými tvrdeniami zaťažil svoje rozhodnutie nespreskúmateľnosťou a takýmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V tomto konaní súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách celého konania, pričom aj toto rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné, pretože tak, ako na to správne poukázal žalobca, súd prvej inštancie síce priznal žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, avšak nijakým spôsobom sa nevysporiadal so zastavením konania v časti o zaplatenie sumy 50 eur s príslušenstvom, k zaplateniu ktorej došlo až po podaní žaloby. Úlohou súdu prvej inštancie bude teda prioritne opätovne posúdiť akým konkrétnym spôsobom žalobca zisťoval a vyhodnotil bonitu žalovaného s poukazom na ust. § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. V prípade potreby je súd prvej inštancie oprávnený na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností požiadať strany o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 2 CSP), pričom vzhľadom na to, že sa jedná o spotrebiteľský spor, je súd oprávnený taktiež vykonávať dôkazy, ktoré strany sporu nenavrhnú (§ 295 CSP). V závislosti od týchto skutkových zistení súd prvej inštancie vyhodnotí, či bol žalobca oprávnený požadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v prípade ak také oprávnenie nemal, posúdi jeho aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore.

12. Žalobca vo svojich vyjadreniach zo dňa 07.10.2024 a 09.06.2025 uviedol, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver (t.j. pri posudzovaní bonity) bola zachovaná. V rámci kontraktačného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalovaného boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového/úverového registra. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobcu splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Žalobca predložil výstup z interných aplikácií postupcu, ktoré zaslal žalobcovi na preukázanie riadneho overenia schopnosti splácať poskytnutý úver žiadateľov o úver. Overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime, pričom údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu. Postupca preto tieto údaje pretavil do priloženého osvedčenia. Spotrebiteľ v žiadosti o úver deklaroval príjem vo výške 600,00 eur. Závislá činnosť bola overená na základe predložených dokladov. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa v sume 198,09 eur, nakoľko ten v žiadosti o úver deklaroval jedného člena domácnosti a rodinný stav slobodný. Životné minimum spotrebiteľa a členov domácnosti spotrebiteľa bolo podľa deklarovaných informácií vo výške 198,09 eur (jedna plnoletá dospelá osoba). Uvedené predstavuje paušálnu sumu výdavkov na bývanie, energie, telekomunikačné služby a výdavky osobnej spotreby. Uvedené výdavky totiž nie je možné objektívne overiť bez neprimeraného zásahu do súkromia potencionálneho žiadateľa o úver. V prípade ak by totiž žiadateľ o úver mal preukazovať mesačné výdavky osobnej spotreby, bolo by potrebné vykonať šetrenie v mieste jeho bydliska, preukázať mesačnú spotrebu domácnosti a zohľadniť napríklad klimatické podmienky v danom období, zohľadniť náklady žiadateľa o úver na dopravu dokladovaním nákladov na motorové vozidlo alebo MHD a pod. Takéto šetrenie je samozrejme absurdné a v bežnom živote nerealizovateľné. Národná úprava, smernice EÚ a ani dôvodové správy, či recitály nenaznačujú, že medzi povinnosťami veriteľa

vykonávajúceho overovanie bonity bola aj povinnosť skúmať konkrétne bežné výdavky spotrebiteľa na chod domácnosti. Výška splátky poskytnutého úveru bola vo výške 126,00 eur. Existujúce záväzky veriteľ overil dopytom do úverového registra dňa 05.06.2013, z ktorého je zrejmé, že žalovaný mal v čase poskytnutia úveru úverové zaťaženie s mesačnou splátkou 59,00 eur. Disponibilný zostatok je vyšší ako splátka schvalovaného úveru. Žalobca touto cestou uvádza, že poistenie úveru nebolo podmienkou pri uzatvorení zmluvy, čiže bolo v tomto prípade fakultatívne, t.j. išlo o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia. Zmluvu o úvere bolo možné uzavrieť a úver poskytnúť za rovnakých podmienok aj bez poistenia. Poistné do výpočtu celkových nákladov v takom prípade z dôvodu jeho fakultatívnosti nevstupuje - nie je teda povinné a úverovú zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN - podľa § 2 písm. g) ZoSU: „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“. Spotrebiteľ uviedol v žiadosti príjem u zamestnávateľa ADECCO, spol. s.r.o. od 01.11.2012. Spotrebiteľ na preukázanie tejto skutočnosti predložil výpis z účtu v inej banke. Tento výpis však poskytovateľ úveru nemá archivovaný, nakoľko od poskytnutia úveru uplynulo viac ako 10 rokov a od postúpenia pohľadávky viac ako 5 rokov. Žalobca však poukazuje na skutočnosť, že spotrebiteľ potvrdil správnosť týchto údajov vlastnoručným podpisom na žiadosti o úver. Veriteľ na základe overenia akceptoval celkový príjem vo výške 600,00 eur. Čo sa týka výdavkov, žalovaný má náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľov a osôb voči ktorým majú vyživovaciu povinnosť v sume 198,00 eur.

13. Obdobné skutočnosti uviedli sporové strany prostredníctvom právnych zástupcov na pojednávaní dňa 12.06.2025.

14. Súd opätovne vykonal dokazovanie oboznámením sa s prílohami žaloby, a to Zmluvou o splátkovom úvere, Všeobecnými obchodnými podmienkami k zmluve, Zmluvou o postúpení pohľadávok, prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, výpisom z osobného účtu žalovaného, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, výzvami a pokusom o zmier, vyjadreniami žalobcu a žalovaného a uznesením odvolacieho súdu.

15. Na základe takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav:

16. Dňa 05.06.2013 uzavrel právny predchodca žalobcu, SLSP, a.s., a žalovaný Zmluvu o splátkovom úvere č. 5043153149. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru v sume 5.900,00 eur, pri celkovej cene úveru 13.863,85 eur, počte splátok 120 a výške mesačnej splátky v sume 119,64 eur, ročnej úrokovej sadzbe vo výške 19,90 % po zľave a RPMN vo výške 22,14 %. Dátum splatnosti prvej splátky bol stanovený na deň 18.07.2013.

17. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 03.03.2020 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 02.03.2020.

18. Pokusom o zmier zo dňa 17.06.2021 žalobca žalovaného vyzval na úhradu dlžnej sumy vo výške 8.101,51 eur.

19. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020 postúpil postupca svoju pohľadávku voči žalovanému žalobcovi. Podľa prílohy k zmluve výške postúpenej pohľadávky predstavovala čiastku 7.470,28 eur. Na základe uvedeného mal súd za preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu.

20. Uvedenú vec súd takto právne posúdil:

21. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

22. Zmluvou o pôžičke prenecháva jedna strana (veriteľ) druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu a táto druhá strana sa zaväzuje vrátiť po čase veci rovnakého druhu. Najčastejšie sú predmetom pôžičky peniaze. Samotná pôžička vzniká reálnym úkonom - odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.

23. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

24. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

25. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

26. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

27. Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

28. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

29. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

30. Podľa § 2 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch, sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

31. Podľa § 9 ods. 2 Zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

32. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže

vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

33. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

34. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

35. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

36. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

37. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

38. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

39. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

40. Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi

dlužníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (§ 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

41. V § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uvádza, že postupca je povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky.

42. V zmysle § 92 ods. 8 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

43. Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Postúpením pohľadávky treba rozumieť zmenu v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne zmenu v osobe veriteľa, keď na základe zmluvy medzi pôvodným veriteľom a treťou osobou postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku, ktorú má v čase postúpenia voči dlžníkovi, novému veriteľovi a to aj bez súhlasu dlžníka. V danom prípade sa však Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky žalovanému na inú osobu musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko ten má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku povahu *lex specialis*.

44. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postúpenia pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol klient s plnením pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň to, aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Písomná výzva banky dlžníkovi na splnenie dlhu je nevyhnutnou podmienkou platnosti postúpenia (cesie) pohľadávky banky na tretiu osobu. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť a ak tak aj napriek tomu urobí, potom takéto postúpenie je svojim obsahom a účelom v rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

45. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu- žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

46. Povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bolo písomne vyzvať dlžníka (žalovaného) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovaného, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

47. Postupca, ktorému banka pohľadávku postúpila je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku nepretržite 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka, nakoľko doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/47/2016 zo dňa 24.02.2016).

48. Súd má za to, že výzva uvedená v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je právnym úkonom, čo znamená, že platnosti resp. neplatnosti tejto výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade ak tento faktický úkon nebol vykonaný, neplatným bude následný právny úkon.

49. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že uzavreli právny predchodca žalobcu, SLSP, a. s. a žalovaný Zmluvu o splátkovom úvere. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru v sume 5.900,00 eur, pri celkovej cene úveru 13.863,85 eur, počte splátok 120 a výške mesačnej splátky v sume 119,64 eur, ročnej úrokovej sadzbe vo výške 19,90 % po zľave a RPMN vo výške 22,14 %. Dátum splatnosti prvej splátky bol stanovený na deň 18.07.2013.

50. Od rozhodovania odvolacieho súdu, teda od rozhodovania zo dňa 12.09.2024, ktorým nadriadený súd vec zrušil a vrátil rozhodnutie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie sa posunula, resp. ďalej vyvinula rozhodovacia prax súdov:

51. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.02.2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 31.10.2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ To znamená, že súd žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu spoločnosti EOS KSI Slovensko s.r.o., ktorú vyvodzuje z toho dôvodu, že okamžité zosplatnenie dlhu alebo tzv. default žalovaného bol učinенý ako neplatný právny úkon právnym predchodcom žalobcu a na základe toho nemohli byť riadne splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre postúpenie bankovej pohľadávky na ďalší subjekt, pretože je celkom zrejme, že postupovanie pohľadávky v tomto prípade vychádzalo z platnosti okamžitého splatenia dlhu, a teda bola postupovaná celá pohľadávka z úverového vzťahu. Nakoľko súd konštatuje neplatnosť tohto okamžitého zosplatnenia, tak ku dňu postupovania pohľadávky, t.j. ku dňu 12.10.2020 išlo ešte o tzv. živý úver, ktorého platnosť úverovej zmluvy mala končiť 18.06.2023. To znamená, že úver nemohol byť riadne postúpený a preto žalobca v tomto konaní nedisponuje aktívnou legitímáciou. A to s poukazom na súdom citované uznesenie, nakoľko v okamžitom zosplatnení, resp. z dvoch úkonov, z ktorých sa skladá tzv. default aj ako v predchádzajúcej výzve, nie je presne konkretizovaná splátka, pre ktorú malo k zosplatneniu dôjsť.

52. A druhý dôvod, z ktorého súd odvodzuje neexistenciu aktívnej legitímácie u žalobcu je neplatnosť okamžitého zosplatnenia dlhu okrem vyššie uvedeného aj z dôvodu, že pri skúmaní bonity žalovaného pred poskytnutím úveru banka nekonala s odbornou starostlivosťou a nespĺnila si riadne povinnosť skúmať jeho úverovú bonitu. V súlade s právne záväzným pokynom KS v zrušujúcom uznesení súd doplnil dokazovanie ohľadne dokazovania bonity bankou a hodnotí a prisvedčuje námietkam právnej zástupkyne žalovaného, že žalobca tvrdil, že banka skúmala bonitu okrem iného aj dopytom do bankových systémov, ako aj Sociálnu poisťovňu, ale neuniesla dôkazné bremeno v tomto smere. Naopak, žalovaný preukázal predložením pracovnej zmluvy so zamestnávateľom ADECCO, t.j. pracovnou agentúrou v spojení s dohodou o dočasnom pridelení zamestnanca medzi ADECCO a žalovaným, že nielenže nemal uzavretý riadny pracovný pomer, čo už samo o sebe by znižovalo bonitu alebo by malo v očiach banky znižovať jeho bonitu, pretože išlo len o takzvaného agentúrneho zamestnanca pracovnej agentúry, ktorý fungoval na základe dočasných pridelení pracovnej agentúry užívateľským zamestnávateľom, čo celkom jasne vyplýva z článku IV., bod 5 dohody o dočasnom pridelení zamestnanca medzi pracovnou agentúrou ADECCO a žalovaným, kde je uvedené, že pridelenému zamestnancovi po dobu dočasného pridelenia nevzniká pracovný pomer k dočasnému zamestnávateľovi. A po druhé, z týchto dokumentov vyplýva, že ani teda nešlo o pracovný pomer, ale išlo „len“ o dočasné pridelenie agentúrneho zamestnanca a aj to len na určitú dobu a to na dobu dočasného pridelenia užívateľskému zamestnávateľovi CCC obuv SK, s.r.o. V zmysle záverov KS, ktorý uviedol, že žalovaný toto tvrdil na pojednávaní, ale nepredložil k tomu súdu dôkazy, súd konštatuje, že po odvolacom konaní tieto dôkazy písomne súdu žalovaný predložil a z týchto dôkazov celkom jasne a zrejme vyplýva, že žalobca, resp. právny zástupca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou. Pretože je možné, že síce istým spôsobom zisťoval bonitu žalovaného, ale pri zisťovaní mal zistiť, alebo ak konal s odbornou starostlivosťou, tak musel zistiť, že žalovaný je nebonitný na výšku úveru, ktorá mu bola poskytnutá. Okrem toho pred poskytnutím tohto sporného úveru, mu 2 dopyty v rovnakom bankovom

dome (Slovenskej sporiteľni) boli odmietnuté. Na základe toho súd konštatuje, že pri riadnom nesplnení podmienky podľa § 7 ods. 1 ZSU, resp. jej nesplnení s odbornou starostlivosťou v kontexte § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. A preto, ak tak učinil, tak i z tohto dôvodu okamžité zosplatenie úveru bolo neplatné. A tým pádom i postupovaná pohľadávka z banky na nebankový subjekt - žalobcu nemohla napĺňať literu § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda postúpenie je neplatné a žalobca preto nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou.

53. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

54. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

55. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

57. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

58. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

59. Žalobca v odvolaní voči prvému prvoinštančného rozsudku dôvodil, že minimálne v časti 50,00 eur, v ktorom bolo konanie pôvodne zastavené v prvoinštančnom konaní sa dá hovoriť o úspechu žalobcu v tomto konaní, pretože žalovaný túto splátku uhradil dobrovoľne počas súdneho konania. Súd sa ale s touto námietkou žalobcu nestotožňuje, pretože ako je odôvodnené vyššie, žalobca voči žalovanému nemal žiaden nárok a tým pádom v podstate, ak žalovaný počas súdneho konania platil, tak platil bez právneho dôvodu. Preto súd konštatuje plný úspech žalovaného v tomto konaní, ktorý mu aj priznal v rozsahu 100 % a rovnako tak aj v súlade so závermi zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj v súlade s § 396 ods. 3 CSP, súd priznal plne úspešnému žalovanému aj trovy odvolacieho konania, nakoľko aj v odvolacom konaní toto konanie viedlo k jeho plnému úspechu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.